

Debreceni Ítéltábla
Pkf.I.20.498/2024/2.

A Debreceni Ítéltábla a dr. Novák Rebeka ügyvéd (cím) által képviselt kérelmező neve (cím) kérelmezőnek – a kérelmezett neve (cím) kérelmezettel szemben vagyoni elégtétel megfizetése iránt indított nemperes eljárásában a Debreceni Törvényszék 13.Pk.20.696/2024/12. számú végzése ellen a kérelmezett 13. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán meghozta a következő

v é g z é s t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét helyben hagyja azzal, hogy kötelezi a kérelmezőt, hogy a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60. napig fizessen meg a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlája javára 936 (kilencszázharminchat) forint feljegyzett elsőfokú illetéket. Az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Megállapítja, hogy 7000 (hétezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket az állam visel.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A kérelmező 2019. április 23-án keresetlevelet nyújtott be a Budapesti II. és III. Kerületi Bírósághoz (a továbbiakban: járásbíróság) szülői felügyelet rendezése és járulékai iránt. Az így megindult perben a felek 2024. január 24-én egyezséget kötöttek, amelyet a járásbíróság a 10.P.20.3../2023/48. számú végzésével jogerősen jóváhagyott.

[2] A kérelmező elsődlegesen 572 800 Ft, másodlagosan pedig 475 800 Ft vagyoni elégtétel megfizetésére kérte kötelezni a kérelmezettet. Az elsődleges kérelmében az elsőfokú alapeljárás észszerű időtartamát 18 helyett 10 hónapban kérte meghatározni, a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel érvényesítéséről szóló 2021. évi XCIV. törvény (a továbbiakban: Pevtv.) 7. §-a és a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel mértékéről és a kifizetendő összeg számításának szabályairól szóló 372/2021. (VI.30.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Kr.) 1. §-ának (1) és (2) bekezdései alapján pedig csak az ezt meghaladó időre, azaz a 2020. február 23-tól 2024. január 24-ig eltelt 1432 napra követelt 400 Ft/nap vagyoni elégtételt. A másodlagos kérelmében arra hivatkozott, hogy amennyiben az észszerű idő nem 10, hanem – a Pevtv. 6. §-a (4) bekezdésének a) pontja alapján – 18 hónap, akkor az ezt meghaladó időre, azaz a 2020. október 23-tól 2024. január 24-ig eltelt 1188 napra illeti meg öt 400 Ft/nap vagyoni elégtétel.

[3] A kérelmezett az elleniratában a kérelmet 322 000 Ft erejéig elismerte, ezt meghaladóan elutasítani kérte. Arra hivatkozott, hogy az észszerű időt nem indokolt 18

hónapnál rövidebb időtartamban meghatározni, ezért az elsődleges kérelem alaptalan. A másodlagos kérelemben foglalt 1188 napos számított pertartamból pedig a Pevtv. 15. §-ának (3) és (4) bekezdései alapján le kell vonni 383 napot, ezért a kérelmező csupán 805 napra követelhet vagyoni elégtételt.

[4] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett végzésével kötelezte a kérelmezettet, hogy fizessen meg az a kérelmezőnek 541 600 Ft-ot, az ezt meghaladó kérelmet pedig elutasította. Megállapította, hogy 936 Ft feljegyzett elsőfokú illetéket a kérelmező visel, 16 248 Ft feljegyzett elsőfokú illeték pedig az állam terhén marad.

[5] A határozat fellebbezett részének indokolása szerint a kérelmezett alap nélkül kérte, hogy a bíróság a Pevtv. 6. §-ának (5) bekezdése alapján az elsőfokú eljárási szakasz észszerű időtartamát a Pevtv. 6. §-a (4) bekezdésének a) pontjában foglalt 18 hónapnál rövidebb időtartamban határozza meg, ezért az észszerűnek minősülő idő 18 hónapnak felelt meg. Ennek ugyanakkor a kérelem elbírálása során nem volt jelentősége. A Debreceni Ítéltábla BDT2024.4752. szám alatt közzétett Pkf.II.20.361/2023/2. számú határozata alapján ugyanis a bíróság nem a marasztalás alapjaként meghatározott időszakhoz, hanem a kérelemben meghatározott napok számához volt kötve. Ennek tükrében az 1432 napra előterjesztett elsődleges kérelem túlnyomórészt alapos volt. Az alapeljárás ugyanis 2019. április 24-től 2024. január 24-ig, azaz 1737 napig tartott, ebből pedig a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése alapján le kellett vonni a 2020. október 23-tól 2021. január 14-ig eltelt 84 napot, a 2022. február 2-től 2022. május 23. között eltelt 111 napot, a 2022. június 8-tól 2022. szeptember 29-ig eltelt 114 napot, valamint a 2022. november 10-től 2023. január 22-ig eltelt 74 napot. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a kérelmezettet 1354 napra 541 600 Ft vagyoni elégtétel megfizetésére kötelezte, az ezt meghaladó kérelmet pedig elutasította. Megállapította, hogy a kérelmező 94,5%-ban, a kérelmezett pedig 5,5%-ban lett pernyertes, ezért a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. §-ának (2) bekezdése, valamint a 102. §-ának (1) és (6) bekezdései alapján ennek figyelembevételével döntött a feljegyzett elsőfokú illeték viseléséről.

[6] A kérelmezett a fellebbezésének tartalma szerint azt kérte, hogy az ítéltábla részben változtassa meg az elsőfokú végzést és szállítsa le az általa fizetendő vagyoni elégtételt 322 000 Ft-ra. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Pevtv. 7. §-ának (2) bekezdését és a 15. §-ának (5) bekezdését. Ennek oka az, hogy nem a kérelmező által meghatározott időszakból vonta le az elleníratban foglalt 383 napot, hanem az eljárás teljes számított pertartamából, ezért túlterjeszkedett a kérelmen. Mivel pedig az elsőfokú bíróság az észszerűnek minősülő időt nem az elsődleges kérelemnek megfelelően határozta meg, azt valójában alaptalannak találta, így a másodlagos kérelemben megjelölt időszakból kellett volna levonnia 383 napot, ezért a kérelmezőt csupán 322 000 Ft vagyoni elégtétel illeti meg, az ezt meghaladó kérelme pedig alaptalan. Erre tekintettel a kérelmező csupán 56%-ban lett pernyertes, ezért ennek megfelelően módosítani kell az általa fizetendő feljegyzett elsőfokú illeték összegét is.

[7] A kérelmező a fellebbezésre tett észrevételében az elsőfokú végzés fellebbezett részének a helybenhagyását kérte, annak helyes indokai alapján.

[8] Az ítéltábla a fellebbezés elbírálása során – a Pp. 370. §-ának (2)-(4) bekezdéseiben foglalt jogszabályi feltételek hiányában – nem léphette át a fellebbezési kérelem és az észrevétel korlátait [Pp. 370. §-ának (1) bekezdése]. Ezért fellebbezés hiányában nem érinthette az elsőfokú végzés azon rendelkezését, amelyik a kérelmet részben elutasította, és azt sem, amelyik a kérelmezettet 322 000 Ft vagyoni elégtétel megfizetésére kötelezte. Kizárólag abban foglalhatott állást, hogy az elsőfokú bíróság a fellebbezésben kifejtett indokok miatt jogszabálysértően adott-e helyt a kérelem ezt meghaladó részének. Ennek eredményeként a fellebbezést alaptalannak találta.

[9] A kérelmezett azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem a másodlagos kérelemben meghatározott időszakból, hanem az alapeljárás teljes számított pertartamából vonta le a figyelembe nem vehető időtartamokat, amellyel – álláspontja szerint – túlterjeszkedett a kérelmen. Ezzel az érveléssel azonban az ítéltábla nem értett egyet.

[10] Kétségtelen, hogy a Pevtv. 15. §-ának (5) bekezdése alapján a vagyoni elégtétel iránti kérelmet a kérelem és az ellenirat korlátai között kell elbírálni, mint ahogy nem lehet vitás az sem, hogy a Pevtv. 9. §-ának (4) bekezdése folytán megfelelően alkalmazandó Pp. 342. §-ának (1) bekezdése alapján az érdemi döntés nem terjedhet túl a vagyoni elégtétel iránti kérelmen. Ezeket az eljárási szabályokat azonban az elsőfokú bíróság nem sértette meg. Ahogy ugyanis azt az elsőfokú végzés helyesen tartalmazza: a vagyoni elégtétel megfizetése iránti nemperes eljárásban a bíróság nem a marasztalás alapjaként meghatározott időszakhoz, hanem a kérelemben meghatározott napok számához van kötve (BDT2024.4752.). Ennek oka az, hogy a Pevtv. 7. §-ának (2) bekezdése, valamint a 15. §-ának (3) és (4) bekezdései alapján minden esetben az alapeljárás számított pertartamából kell levonni azokat az időtartamokat, amelyek figyelmen kívül hagyását a kérelmezett az elleniratában alappal kérte. Kizárólag ezen számítási mód alapján lehet ugyanis meghatározni az alapeljárás figyelembe vehető időtartamát. Amennyiben pedig az így kiszámított figyelembe vehető időtartam meghaladja az észszerűnek minősülő időt, a kérelmező jogosulttá válik vagyoni elégtételre, méghozzá a teljes figyelembe vehető időre vonatkozóan. Ennél alacsonyabb összegű vagyoni elégtételt csak akkor lehet megítélni neki, ha alacsonyabb összeg megfizetését kérte, mint amit e számítási mód szerint követelhetne, vagyis ha a figyelembe vehető időszakot az így kiszámított figyelembe vehető időtartamnál kevesebb napban határozta meg. Ilyenkor kell érvényesülnie ugyanis a kérelemhez kötöttségnek [Pevtv. 15. §-ának (5) bekezdése, Pp. 342. §-ának (1) bekezdése], amely azt jelenti, hogy a kérelmezettet nem lehet magasabb összeg megfizetésére kötelezni, mint amit a kérelmező követelt.

[11] Jelen esetben a kérelmező az elsődleges kérelmében 1432 napra 572 800 Ft, a másodlagos kérelmében pedig 1188 napra 475 800 Ft vagyoni elégtétel megfizetését kérte. Ebből az következik, hogy az elsődleges kérelemben foglalt 1432 napot és a másodlagos kérelem szerinti 1188 napot nem az eljárás számított pertartamaként, hanem a figyelembe vehető időtartamként határozta meg. Erre tekintettel – a Pevtv. által előírt számítási módnak megfelelően – nem ebből az időtartamból kellett levonni az elsőfokú bíróság által elfogadott 383 napot, hanem az alapeljárás számított időtartamából, amely nem vitásan 1737 napot tett ki, így a figyelembe vehető időtartam – az elsőfokú végzéssel egyezően – 1354 nap lett. Mivel pedig a kérelmező az elsődleges kérelmében ennél több napra érvényesített igényt, az elsőfokú bíróság nem terjeszkedett túl e kérelmén, hiszen a kérelmezettet 1354 napra 541 600 Ft vagyoni elégtétel megfizetésére kötelezte, azaz rövidebb időre és alacsonyabb összegben marasztalta, mint amit a kérelmező az elsődleges kérelmében követelt.

[12] Mindezek miatt a kérelmező elsődleges kérelme – a másodlagos kérelmet meghaladó összegben – túlnyomórészt alapos volt, amelyen változtatott az, hogy az elsőfokú bíróság – e kérelemben előadott jogi érveléssel ellentétben – az észszerűnek minősülő időt nem 10, hanem 18 hónapban határozta meg. Annak ugyanis, hogy ezt az időtartamot le lehet-e csökkenteni 18 hónap alá, ebben az eljárásban nem volt jelentősége, mert a fenti számítási mód szerint meghatározott figyelembe vehető időtartam nemcsak a 10 hónapot, hanem a 18 hónapot is meghaladta, ezért a kérelmező – a teljes figyelembe vehető időszakra vonatkozóan – jogosulttá vált vagyoni elégtételre, függetlenül attól, hogy az észszerűnek minősülő idő 18 hónap maradt. Az pedig, hogy az elsődleges kérelemben előadott jogi érvelésnek e kérelem elbírálása szempontjából teljesen irreleváns része alaptalannak bizonyult, nem tette indoklattá az elsődleges kérelem teljes elutasítását, az ugyanis a kifejtett okok miatt túlnyomórészt alapos volt.

[13] Erre tekintettel az elsőfokú bíróság nem sértette meg a fellebbezésben foglalt jogszabályokat, ezért az ítéltábla az elsőfokú végzés fellebbezett részét a Pevtv. 9. §-ának (4) bekezdése szerint megfelelően alkalmazandó Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a Pp. 383. §-ának (6) bekezdése alapján pontosította e végzés illetékviselésre vonatkozó rendelkezését, és a 30/2017. (XII.27.) IM rendelet 3. §-ának megfelelően kifejezetten kötelezte a kérelmezőt az elsőfokú bíróság által csupán megállapított illetékrész megfizetésére.

[14] Az eredménytelenül fellebbező kérelmezett maga viseli a saját felszámított másodfokú perköltségét [Pp. 83. §-ának (1) bekezdése]. A másodfokú eljárásban pernyertes kérelmező a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján 40 000 Ft jogi képviselői munkadíjat számított fel, az ezt megalapozó ügyvédi megbízási szerződést azonban nem csatolta, ezért e költséget nem a Pp. 81. §-ának (2) bekezdésében foglalt módon számította fel, így annak viseléséről az ítéltábla nem dönthetett [Pp. 82. §-ának (3) bekezdése].

[15] A másodfokon pervesztes, de személyes illetékmentes kérelmezett helyett az állam viseli a le nem rótt fellebbezési illetéket [Pp. 83. §-ának (1) bekezdése, 102. §-ának (6) bekezdése].

Debrecen, 2024. december 10.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. előadó bíró, Dr. Árok Krisztián s.k. bíró